

OHLASY ŽALMŮ.

1 9 2 1.

Tiskem Biskupské knihtiskárny v Hradci Králové.
Nákladem Tiskového družstva.

Juliu Košnářovi.

1.

Blaze muži, který nevchází
do rad lidí bezbožných,
cestou hříšníků se neběře,
nedbá řečí posměšných.

Blaze muži, který vůli svou
řídí božím zákonem,
o něm ve dne, v noci přemýšlí
a jej chová v srdci svém.

Bude jako strom, jenž vstípen jest
u tekoucích potoků,
vydá hodné plody časem svým,
rostoucí rok od roku.

Ne tak bezbožní. Jak hrstka plev
rozmete je větrů van,
nebo cesty obou dobře zná
ten, jenž soudí, Bůh a Pán.

2.

Proč se bouří vládcové a lid?
Zdaž jsem já tě neustanovil?
Já jsem Pán, jenž sídlí v nebesích,
k smíchu jest mi nápor jejich sil.

Tys můj Syn, já zplodil jsem tě dnes,
národy dám tobě v majetek,
ovládni je rukou železnou,
jako nádobu zdrť jejich vztek.

Buďte moudří, země vládcové,
svatý strach měj, lide po kraji,
výstrahu, již dává Bůh ti, slyš,
blaze všem, kdo v něho doufají.

3.

Pane, viz, jak trpím od mnohých,
pomoci sám sobě nemoha,
viz, jak říkají, se smějíce,
není záštity mu u Boha.

Tys byl, Pane, vždycky štítem mým,
klidně na lože jsem uléhal,
před žádnou jsem mocí neměl strach,
nebo na Tebe jsem spoléhal.

Povstaň, Pane, pomoz, Bože můj!
Nedej úspěch vrahů nástrahám,
rozbij zuby jim a čelisti,
požehnání tvoje vzejdiž nám.

4.

Mužové, proč tupíte mi čest?
Nevíte-li, že je se mnou Bůh?
Omilostnil mne, práv hájil mých,
zavolám, on skloní ke mně sluch.

Želte hříchů svých a nehřešte,
Hospodina žertvou uctěte,
jeho tvář se vznáší nad námi,
z jeho ruky blaha dojdete.

Klidně na lože své ulehnu,
nade mnou mít budeš, Pane, stráž,
po bezpečném spánku na jitro
radost srdci mému uchystáš.

5.

Pohleď, Pane, z rána hned
předstupuji před Tvou tvář,
s modlitbou na zbožných rtech
pospíchám Tvůj před oltář.

Nenávidíš bezbožných,
myslí v srdci-ničemně,
v ústech pravdy nemají,
vyhladíš je se země.

Já smím do tvé svatyně,
já smím spínat k Tobě dlaň,
veď mne cestou správnosti,
od úkladů zlých mne chraň.

Vezmi pod svou ochranu,
kteří v tebe doufají,
kdo se tebou honosí,
nechať věčně plesají.

4.

6.

Netrestej, Bože, ve svém mne hněvu,
před tebou, Pane, kořím se v prach,
všecek jsem schřadlý, lekám se smrti,
slituj se, slituj, jímá mne strach.

Slzami smáčím lože své v noci,
obrať se ke mně, zdraví mi dej,
kdo by byl v chrámě pamětliv tebe?
v tvoji čest řídil posvátný děj?

Vyslyšel Pán mé hlasité lkání,
milostně přijal modlitby dým,
odstupte s hanbou, nenávistníci,
přijal zas Pán mne k miláčkům svým.

7.

K tobě, Bože, volám o pomoc
nepřáteli soužen, bezbranný,
přece víš, že čisté ruce mám
a že hoden jsem tvé ochrany.

Povstaň, Hospodine, procitni,
konej soud, ty záštita jsi má,
srdce čistého a přímého
spravedlnost tvá se ujímá.

Kope jámu druhým bezbožník,
sám však padá do ní naposled,
já tě, Pane, budu velebit,
že jsi spravedlivě na mne shléd'.

8.

Podivné jest, Bože, jméno tvé,
nebesa jsou dílo rukou tvých,
měsíc na nich prstem upevnils,
slávu tvou zřím v hvězdách zářivých.

A ty člověka jsi pamětliv,
málo menší jest než andělé,
ctí a slávou korunuješ jej,
všecko jemu slouží vesele.

Ryby mořské, ptactvo, zvěř a skot
poddals k stálé službě člověku,
podivné jest, Bože, jméno tvé,
hodné chvály z věku do věku.

9.

Tvé jméno, Svrchovaný, opěvám.
V soud zasedls a klesl nepřítel,
smet's pohany a hříšní zhynuli,
noc na jejich jsi jména rozestřel.

Ty, Hospodine, soudíš po právu,
a proto ubozí v tvé jméno doufají,
kdo tebe hledá, není opuštěn,
z tvých skutků spravedliví plesají.

Tys na mne shlédl, Pane, milostně
a z ponížení vyzvedl jsi mne,
chci tobě, který na Sionu dlíš,
pět chvalozpěvy z duše upřímné.

* * *

Povstaň, Pane! Viz, jak pohrdá
tebou v nadutosti bezbožný
Není Boha, říká, pán jsem já,
pevně stojím, pád můj nemožný.

Jako lev, jenž číhá v úkrytu,
nevinného v zkázu léčkou zve,
padá chudšas rukou násilnou,
zvedni, Pane, silné rámě své.

Bědných žádost, Pane, vyslyšíš,
sirotků se ujmeš nevinu,
zlomíš luky zpupných hříšníků,
slabých pomocník jsi jediný.

10.

Luky natahují proti mně,
střely příkládají k tetivám,
prchni do hor, radí přátelé,
já však v Hospodina spoléhám.

S trůnu na nebesích pohlíží
na chudáka svýma očima,
zkoumá vše a život lidí jej
bezbožných i svatých dojíká.

Každá špatnost se mu protiví,
na hříšníky síru bude dštít,
se zálibou patří na správnost,
spravedlivých bude pevný štít.

11.

Pomoz, Pane, zbožných ubývá,
spolehliví z lidstva zmizeli,
dvojí srdce a rty úlisné
naplnily země úděly.

Máme rty své, pyšně říkají,
jazykem vždy zvítězí náš kruh.
Pro bídu a nářek ubohých,
by je zabezpečil, vstane Bůh.

Slovo tvé, o Pane, ryzí jest,
jako stříbro v ohni čištěné,
nechť se množí plémě bezbožných,
v ochraně mít budeš soužené.

12.

Dlouho, Páne, zapomínáš na mne,
dlouho ode mne se odvracíš,
zatím, co já v starostech se chvěji,
nepřítel se vzpíná výš a výš.

Slyš mne, Bože, zjasni moje oči,
bych snad neuhasl do smrti,
by se nepřítel můj neradoval,
řka: má síla všechno rozdrtí.

Důvěřuji v milosrdnost tvoji,
srdce mé se v spáse rozplesá,
vyznám, že jsi učinil mi dobré,
proniknu svou písní nebesa.

13.

Dí pošetilec: Není Boha!
Lid pozoruje Hospodin,
zda rozumný kdo hledá tvůrce,
však nalézá jen hříšný čin.

Lid požírají bezbožníci,
jak chléb by jedli; nikdo z nich
si nevzpomene vzývat Pána.
Kdy zmoudří z poblouzení svých?

Pán přijde a vy zhrozíte se,
on zhatí vašich léček nit,
rod spravedlivých osvobozen
se bude v Bohu veselit.

14.

Kdo smí být hostem v stánku tvém
a na tvé hoře přebývat?
Kdo spravedlnost v srdci má
a jehož život čist a svat.

Kdo smýšlí s jiným upřímně
a křivdy jemu nečiní,
kdo nepobíhá s pomluvou
a křivě jiných neviní.

Kdo přísahy své neruší,
je úplat, lichev daleký,
si váží božích ctitelů:
ten nezviklá se na věky.

15.

Důvěra má v tebe, Hospodine,
že mne chráníš, nikdy nezhyne,
ty jsi Bůh můj, denně sobě říkám,
ty jsi dobré moje jediné.

Za jinými bohy nehoním se,
jejich jmen si v ústa neberu, .
tys můj podíl dědičný a kalich,
dáváš zdar mi v každém záměru.

Dals mi rozum, v kraji bydlím krásném,
šťasten rozkošným jsem dědictvím,
v pokoji má duše odpočívá,
dnem i nocí tebe velebím.

Nezkusí tvůj svatý porušení,
nenecháš mé duše v podsvětí,
před tvou tváří, Pane, chodím vždycky,
ruka tvá mne bude držeti.

16.

Zkoušej, Pane, srdce mé,
nenalezneš špatnosti,
po tvých cestách chodil jsem,
neviklal se ve ctnosti.

Pod svá křídla schovej mne,
jako zřítnici střež,
proti nepřátelům svým
volám k tobě do nebes.

Dychtí po mně jako lvi,
sužují mne se všech stran,
povstaň, Pane, proti nim,
bezpečný můj učin stan.

17.

Hrůzy pekelné mne obklíčily,
temnota mne smrti překvapila,
Hospodin je tvrz má, roh mé spásy,
slyšel hlas, jímž duše zakvílila.

Chví se země, základ hor se třese,
nebesa jak černém ve rubáši
sklánějí se k zemi, Pán se v hněvu
na perutích větrů dolů snáší.

Svrchovaný zahřměl na hříšníky,
smet' je bleskem oka v rozhorlení,
mne však v náruč pojal, vytrh' z tísně,
v spravedlivém maje zalíbení.

Odměnil mi čistotu mých rukou,
spravedlnost mou mi odplatil,
neboť k svatým Bůh se chová svatě,
k cestě přímé dodává jim sil.

Silou přepásals mne. Do zápasu
pravice tvá podpírala mě,
jako prach jsi rozmet' nepřátele,
nad ně povýšil mne náramně.

Živ buď Hospodin, mé útočiště,
vyvýšen můj Spasitel a Pán,
spravedlivých nikdy neopouští,
zbožný vždycky bude požehnán.

18.

Slávu boží vypravuje
nebes rozloha,
dílo rukou jeho hlásá
hvězdná obloha.

Den dni podává tu zprávu,
a noc noci zas,
po vši zemi rozléhá se
jejich řeči hlas.

Slunci stánek v konci světa
zdělal Hospodin,
jako ženich z něho vyjde ,
ráno na pokyn.

Slávu boží budu hlásat
z jitra k večeru,
jeho děl, jež vidím vŕkol,
chválit nádheru.

* *
*

Zákon Fáně svatý jest,
duši k radosti,
pravdy spolehlivý zdroj,
škola moudrosti.

Vzácnější je nad zlato,
drahé kamení,
věčně věkův bude v něm
cesta k spasení. ,

Hospodine, sluha tvůj
věrně chce v něm stát,
dej mu poznat poklesek,
ať se může kát.

Kéž se v lásce k zákonu
nikdy nezměním,
líbím se ti slovem úst,
srdce smýšlením.

19.

Hospodine, těžké boje hrozí,
rozpomeň se na lid trpící,
ze svatyně pošli pomoc jemu,
s hůry chraň ho mocnou pravicí.

Pomni, kterak oběťmi tě slavil,
ruce spínal k tobě s důvěrou,
nepřítel se chlubí vozy svými,
národ v tebe skládá naděj' svou.

O, jak bude tebe, Pane, slavit,
z vítězství se tebou honosit
před národy po vší zemi vůkol.
Hospodine, slyš svůj věrný lid.

K tobě, Hospodine, národ plesá,
jása vstříc ti celým srdcem svým,
na útěk jsi zahnal nepřítele,
k právu pomohl's nám vítězstvím.

Zveleben je lid tvůj před národy,
vznešeností ozdobils mu skrání,
spásu v tobě zřel a neklamal se,
hle, tvou chválou plní nebes bāň.

Byť se všecko proti němu shluklo,
nelekne se, ty jsi jeho hráz,
prstem smeteš bezbožníků plémě,
slovem úst svých zabezpečíš nás.

Bože, Bože můj, proč jsi mne opustil!
 ve dne volám, v noci lkám, ty neslyšíš,
 kdo tvou pomoc vzýval, nebyl zahanben,
 což ty ve svém stánku, Pane, nebydlíš?

Červ jsem víc než člověk, chátře
k posměchu,
 jako psi mne rota lidí zločinných
 obklíčila, šklebí se a posmívá,
 doufal Boha, ať se ujme věrných svých.

Pane, zbodli ruce mé a nohy mé,
 vzali oděv, metali los o šat můj,
 Hospodine, pospěš zachrániti mne,
 sílo má, mé žití, naděj', při mně stůj!

* *
 *

Chvalte Hospodina,
 kteří bojíte se ho,
 volal jsem a slyšel,
 nezhrd' prosbou chudého.

Obrátí se k Bohu
 všecky země končiny,
 řeknou: Budiž Pán on
 nad národy jediný.

Všichni velmožové
budou jemu holdovat,
neb je spravedlivý,
silný jako pevný hrad.

Budu jemu sloužit,
hlásat jeho skutky všem,
kdo jsou srdcem přimi,
nalézají spásu v něm.

Hospodin je pastýř můj,
nedostatku netrpím,
vodu skýtá duši mé,
u pastvy si lehat smím.

Po stezkách jdu bezpečných,
věrnéhoť v něm vůdce mám,
nechť jdu smrti údolím,
ničeho se nelekám.

Navzdor protivníkům svým
hostinu mi pořádá,
hlavu maže olejem,
plnou číši předkládá.

Milostí svou provázet
bude mne tvá dobrota,
budu šťasten v domě tvém
po všechny dny života.

Hospodin je se mnou a mne vodí,
vodou občerstvuje duši mou,
pastvu podává mi spasitelnou,
provádí mne stezkou bezpečnou.

Ani středem smrtelného stínu
nebál bych se jíti za noci,
neboť ty bys se mnou byl, o Pane,
u tebe bych nalez' pomoci.

Milost tvoje provází mne všude,
bezpečně v tvém domě přebývám,
po tvých cestách kráčet nepřestanu,
slávy věčné otevřeš mi chrám.

23.

Hospodinu patří všecka země,
všecko tvorstvo, které na ní jest,
položil jí základ, na němž stojí,
moře proudům přikázal ji nést.

Kdo smí vstoupit v svaté místo jeho?
Kdo hrud' čistou má, dlaň poctivou,
nemiluje marností a nicot,
přisahá jen na věc pravdivou.

Tomu skytne s hůry požehnání,
povzbuzení k spáse přemnohá,
který v svatém zákoně je pevný
a své štěstí hledá u Boha.

Zdvihněte, knížata, brány své,
zvedněte věčné se brány,
aby moh' vejít slávy král,
v jehož moc země jsou dány.

Kdo jest ten velebný slávy král?
Hospodin zástupů skvoucí
přichází usednout na svůj trůn,
přemocný, na věky jsoucí.

Zdvihněte, knížata, brány své,
zvedněte věčné se brány,
aby moh' vejíti slávy král,
v jehož moc země jsou dány.

24.

K tobě, Bože, zvedám mysl svou,
bych se nestal hanby obětí,
uč mne pravdě své, chci státi v ní,
po svých cestách uč mne kráčet.

Nevzpomínej hříchů mladosti,
shlédni srdce mého na úzkost,
odpusť vinu mou a smiluj se
pro svou dobrotu a upřímnost.

Na tebe mám oči upřeny,
moje nohy z léček vyprosti,
opatruj můj život před hříchem,
zachovej mou duši v milosti.

Vyzkoušej mé nitro ohněm,
uvidíš, že v nevině
srdcem toužit kráčím, Pane,
po tvých řádů pěšině.

S úskočníky neobcuji,
s falešníky neseďám,
nenávidím zlomyslných,
bezbožným se vyhýbám.

Tak mne nezahlazuj s lidmi,
v jejichž srdcích hanebnost,
v ústech pomluva a úskok,
v rukou křivda, úplatnost.

Nevinný si myji ruce,
pro tvou svatyni jsem živ,
zázraků tvých hlásám slávu,
buď mi, Pane, milostiv!

Hospodin je světlo mé a spása,
 koho bych se báti měl?
 Ať se přibližují vojska ke mně,
 nebojím se jejich střel.

O jednu jen věc tě žádám, Bože,
 bych směl bývat v domě tvém,
 sladkost okoušet tvé přítomnosti,
 v opojení blaživém.

Ve tvém stánku v dobách utrpení
 bezpečnou mám záštitu,
 obětuji tobě, zpívám, hraji
 šťasten v svatém úkrytu.

Vyslyš, Pane, volání,
 po tobě se soužím,
 k tobě mluví srdce mé,
 po tvé tváři toužím.

Bože, tys můj ochránce
 před zlým protivníkem,
 všichni opustili mne,
 buď mi pomocníkem.

Ukazuj mi cestu svou,
říd' mne v každém díle,
věřím ve tvou dobrotu,
rostu tebou v síle.

27.

Poslyš, Pane, hlas mé prosby,
když se modlím v mdlobě,
když své ruce pozdvihuji
ve svatyni k tobě.

Nezahlad' mne s bezbožníky,
již jsou moci chtiví,
v zrádných srdcích mají zlobu,
na rtech výsměch lživý.

Ty jsi, Pane, naše síla,
pavéza a spása, ,
žehnej dědictví své svaté,
jež tvou chválu hlásá.

Přineste Pánu slávu a čest,
padněte před ním na tváře svoje,
hlas jeho hřímá v propasti vod,
z mračen si tvoří nádherné voje.

Přineste Pánu slávu a čest,
padněte před ním s nábožnou tváří,
pokynem cedry libánské sklál,
otřásá zemí, plamenem září.

Přineste Pánu slávu a čest,
padněte před ním s vroucími plesy,
hlas jeho pouští roznáší děs,
na horách z listí vysvléká lesy.

Přineste Pánu slávu a čest,
padněte před ním v radostném vděku,
lidu dá sílu, štěstí a klid,
jako král trůní po věky věků.

Jednou večer žalost přišla ke mně hostem,
ráno vstala se mnou radost zas,
nepohnu se, upevnils mé bydlo, Pane,
bezpečně můj liboval si hlas.

Ty ses odvrátil, a já jsem volal: Pane!
jaký z mé ti krve vzejde zisk?
Zdali bude prach můj tebe oslavovat?
věrnost tvoji hlásat mrtvý pysk?

Ty ses smiloval, mým stal ses pomocníkem,
v radost obrátils mé kvílení.
roztrhs žínici, pás veselí mně podals,
na věky můj dík se nezmění.

Chřadnou hořem duše, tělo,
schází život do úpění,
bída zlomila mou sílu,
vyschly kosti od soužení.

Bezbožným jsem na potupu,
druh má odpor z mého jména,
soused, když mne vidí, prchá,
nádobu jsem pokažená.

Přece doufám v tebe, Pane,
ulituješ nešťastníka,
padnou úklady a bědy,
zvedneš z prachu služebníka.

Důvěra mne neoklame,
vždy jsi slyšel prosbu vroucí,
budu chválit pro tvé dary
dobrotivost vševládnoucí.

Blaze, kterým odpuštěny
hříchy jsou a nepravosti,
já je tajil, a mně chřadly
smutkem duch a bídou kosti.

Jako trny pobodaný
svíjel jsem se ve dne, v noci,
neb tvá ruka tížila mne
bez útěchy, bez pomoci.

Vyznal jsem svá provinění,
nezatajil ničádného,
tys mně odpustil a přijal
na milost zas zbloudilého.

Se mne spadla všecka tíha,
zplesal duch můj k Bohu svému.
Mnoho metel na hříšníka,
mnoho těchy upřímnému.

Slovem Páně vzniklo nebe,
řekl a hned stála země,
boj se Boha, neb je mocný,
Chvěj se před ním všecko plémě.

S nebe Hospodin se dívá,
všecky skutky lidské vidí,
maří plány bezbožníků,
úradky své k cíli řídí.

Blaze lidu, jehož Pán si
zvolil za svůj podíl stálý,
který spravedlivě slouží
jemu jako svému králi.

Pějte Pánu píseň novou,
na harfy mu zvučné hrejte,
on je Bůh náš, my jsme jeho,
důvěru v něj pevnou mějte.

Pojďte, synové, a slyšte mne,
bázní boží budu učit vás,
zakusíte, jak je dobrý Pán,
blažen ten, kdo slyší jeho hlas.

Zdržuj zlého jazyk, klamu ret,
konej dobré, hříchu zanechav,
oko Páně hledí na tebe,
budeš v štěstí dlouho živ a zdráv.

Chvalte Pána se mnou, věrný jest,
hledajícím nalézti se dá,
zachraňuje služebníky své,
k velebnosti své je pozvedá.

Záhubu mi strojí nepřátelé,
jámu kopou, kladou léčky klanině,
vyceňují na mne zlostně zuby,
jako dravci vrhají se na mne.

Povstaň, Pane, vezmi štít a kopí!
Dokud budeš hledět k jejich vzdoru?
Nechť zahanbí a zastydí se,
ať jsou jako plevy ve vichoru.

Povstaň, Hospodine, nemlč dále,
viz, jak křičí: Už ho máme, sláva!
Nikdo nespasí ho, shltáme ho.
Veď mou při, haj ztupeného práva!

Ať jsou zahanbeni bezbožníci,
radují se muži zbožných skrání,
řkouce: Hospodin náš veliký je,
ujímá se práva, věrných chrání.

Až k nebi jde tvá milost, Pane,
a věrnost tvoje sahá k zoře,
je hora hor tvá spravedlnost,
tvé soudy hluboké jak moře.

Lid v stínu křídel tvých se skrývá,
v tvém světle jako ve dne chodí,
v tvém domě opájí se blahem,
i život se mu z tebe rodí.

Svou milost zachovej nám, Pane,
nám spravedlnost tvá je drahá,
ať nepravost a zpupnost škůdců
se netkne srdcí našich blaha.

Zpupného jsem viděl bezbožníka,
hrdý byl jak cedr Libánu, —
hledám ho a není po něm stopy.
Lépe jest, být Bohu poddánu.

Horšíš se, že zlým se vede dobře.
Bláhový, kde štěstí jejich jest?
Zhynuli. A spravedliví žijí,
tiší vládnou, chudí mají čest.

Lepší troška v rukou spravedlivých,
nežli velké statky bezbožných,
oni dědictví mít budou věčné,
tito vezmou za své v hříších svých.

Doufej v Boha a dbej jeho cesty,
přijde čas a povýší tě Pán,
vytrhne tě z ruky nepřítele,
pokoj duše je ti uchystán.

37.

Jako střela hněv tvůj vryl se do mne,
samá rána jsem a zbědován,
jako břímě tíží mne mé hříchy,
v smutku jsem jak v hrobě pochován.

Náramně jsem ponížen a sklíčen,
úpím bolestí, ret naříká,
síla opouští mé schřadlé údy,
světlo očí mých mně uniká.

Jednu mám jen naděj: odpuštění.
Pokorně své hříchy vyznávám.
Slyší Hospodin hlas kajícího,
přijde spasit mne, já nezoufám.

Položím si na rty úzdu,
řekl jsem, bych nehřešil,
ale oheň bolu v nitru
předsevzetí porušil.

Počet dnů mých malý věru,
a jsou plny obtíží,
jako pára jsem a svíjím
trestů tvých se pod tíží.

Dej mi, Pane, oddechnouti,
sejmi s těla chorobu,
nemlč k slzám, polev duši,
nežli sejdu do hrobu.

Ubožák jsem jen a chudás,
Pán přec o mne pečuje,
nebo plním jeho vůli,
jak ji zákon zjevuje.

Obětí a žertev nechce,
milá je mu poslušnost,
já tvůj zákon v srdci chovám,
plnit jej mám ochotnost.

Proto slitování tvoje
ode mne se nevzdálí,
ani bědy, ani hříchy
šťěstí mého nezkalí.

Šfasten, koho přispět bídným
pudí srdce ochota,
Hospodin se též ho ujme
v těžkých zkouškách života.

Pomůže mu při chorobě,
okráší ho růžemi,
nevydá ho nepříteli,
oblaží ho na zemi.

Hospodine, skloň se ke mně,
v chudých se ti odměním,
budu s nimi tobě zpívat
hlučné chvály s veselím.

Jako jelen po bystřinách
po tobě se, Bože můj,
duše souží naříkajíc:
kdy, ach, uzřím stánek tvůj!

Dnem i nocí vzpomínám si,
jak jsem k němu putoval,
tobě, Pane, na Sionu
prozpěvoval písně chval.

Smějí se mi, kde je Bůh tvůj?
Já však v tobě naděj' mám.
Nekormuť se, díím své duši,
zase uzříš svatý chrám.

Volat budeš: Tys má síla,
ochránce a spomocník,
při oběti budeš zpívat
Bohu svému čest a dík.

Duše má je zarmoucena,
nepřítel můj nelení,
proč, o Pane, zapomínáš
na mne v těžkém soužení.

Ujmi se mne, Bože, ujmi,
Ty jsi práva zastánce,
od lidí mne zlých a lstivých
vysvoboď, můj ochránce.

Sešli světlo své a věrnost,
povedou mne v stánek tvůj,
před oltářem na cithaře
pět ti budu, Bože můj.

Národům jsi lid svůj vydal,
 učinils jej příslovím
 Proč nás necháváš, o Pane,
 v pospas vlkům hladovým?

Což jsme tebe opustili,
 ruce k bohům zvedali,
 spoléhali na svůj štít jen,
 čeho, rci, jsme nedbali?

Tebou jen se honosíme,
 v smlouvě, kterou jsi nám dal,
 stojíme a vyznáváme:
 ty jsi Bůh náš, pán a král.

Proč nás tedy zapomínáš,
 v ponížení necháváš?
 Povstaň! Tvář svou k nám zas obrať,
 vysvobod' nás, Bože náš.

Krásou předčíš syny lidské,
půvab rozlit na rtech tvých,
nepravosti nemiluješ,
právo hledáš v soudech svých.

Opaš bedra, vyjeď v kráse,
požehnán jsi! Bůh ti děl:
Úžas vzbudíš. Střely tvoje
vniknou v srdce nepřátel.

A co blahu, kterým Bůh tě
pomazal, se vyrovná?
Po boku ti v zlatohlavu
stojí sličná královna.

Při svém králi stůj, o paní,
on je pán tvůj a tvá čest,
nechť touží po tvé kráse,
která uvnitř skryta jest.

Synové se tobě zrodí,
za vlast a dům otecký,
slavena jsouc, budeš žíti
v lásce lidu na vždycky.

45.

Bůh je naše ochrana a síla,
osvědčený ve všech útrapách,
ať se hory řítí v lůno moře,
třese země, nevíme, co strach.

Hojnost vody dává městu svému,
bezpečné mám sídlo v jeho zdech,
národy se bouří, říše bortí,
ono stojí pevně v základech.

Hospodin je s námi. Vizte skutky,
jimiž naplněn je země kruh.
Národové, uznejte a rcete:
Veliký je, mocný, pravý Bůh.

Tleskej rukama celý svět,
Bohu s jásotem zpívej,
všecky národy podrobil,
každý jazyk ho vzývej.

Králem veškeré země jest,
až kam jdou její délky,
sedí na svatém trůně svém:
mocný, vznešený, velký.

Pojďte, vládcové vesmíru,
hlučně pějte mu chvály,
zemi panuje kolkolem,
svému zpívejte králi.

Veliký jest Hospodin
na svaté své hoře,
v útěk vichru obrátil
nepřátelské oře.

Jako lodi tříští bouř,
zlámal meč jim, luky,
na své oči zřeli jsme
sílu jeho ruky.

Jako hradby Sionu,
síla jeho věží,
Bůh náš pevný, mocný jest
a svých sídel střeží.

Chvalme Pána s veselím,
složme strast a smutky,
vypravujme potomkům
jeho velké skutky.

Nezávidím úskočníkům,
chlubícím se bohatstvím.
Zdaliž mohou vykoupiti
ze smrti se statkem svým?

Ověnči své rámě slávou,
zlatý palác sobě zrob,
odejda vše necháš jiným,
věčným domem jest jen hrob.

Zmírá moudrý, zmírá blázen,
v podsvětí jde všechněch pout,
ale duší spravedlivých
nenechá Bůh zahynout.

Jako oheň zžírající,
jako bouře přišel Bůh.
Lide, slyš, Pán mluví k tobě,
výtkám jeho otevř sluch:

Smlouvu mou jen v ústa béřeš,
přikázání říkáš jen,
v srdci zlost máš, na rtech úskok,
neřestmi jsi poskvrněn.

Býčků tvých a kozlů nechci,
země se vším bohatstvím,
krása polní, všecko mé jest,
o každém já ptáčku vím.

Přímé srdce, jazyk bez lsti,
skutky slibů splněných,
věrnost v smlouvě, kázeň, zbožnost
to chci, lide, z rukou tvých.

Smiluj se nade mnou, slituj, ó Bože,
očist mne, nepravost zahlad' mou,
před tebou zhřešil jsem, zlé činil tobě,
poznávám kajícně hříšnost svou.

Obmyj mne, srdce zas čisté stvoř ve mně,
pokrop mne, abych byl jako sníh,
veselím zplesají útroby moje,
že jsi mne neodmít' s očí svých.

Kdybys chtěl oběti, dal bych je ovšem,
milejší žertvou ti krotký duch,
přijmi mou upřímnost, otevři rty mé,
budu ti chválu pět v světa kruh.

Proč se chlubíš bezbožností
velikáne hříchu?

Či si myslíš, že Bůh nezná
lež rtů, srdcí pýchu?

Uchvátí tě, zničí základ
tvého žití vratký.

Smát se budou: neznal Boha,
kde jsou jeho statky?

Ale já v tvém domě budu
jako palma kvéstí,
oslavovat tvoje jméno
v nevadnoucím štěstí.

S výše nebes Bůh se dívá
na pozemské pláň,
aby viděl, kdo má rozum,
před ním kloní skráně.

Všichni, běda! odstoupili
od dobrého k zlému,
vyžírají směle lid můj,
zlořečíce jemu.

Však se sklamou. Přejde mstitel,
v rukou hněvu dutky,
všecka země oddychne si,
chválíc jeho skutky.

Bože, dej mi dojít práva
 velkou mocí svou,
 jménem tvým tě volám: pomoz,
 vyslyš prosbu mou!

Cizinci mne obkličují,
 tebou zhrdají,
 ukládají o můj život,
 práva nedbají.

Tys můj ochránce, ó Pane,
 vytrhni mne z břed,
 budu žertvy tobě dávat,
 chvalozpěvy pět.

Nepřítele hlas mne děsí,
bezbožníci na mne líčí,
ó, bych křídla měl jak holub,
abych odlét do bezpečí.

Kdyby jenom vrah mi klnul!
Ale ty, můj druh a rádce,
s nímž jsem jídal a se modlil,
z tebe, ach, se stal můj zrádce.

K tobě, Bože, budu voíat
večer, ráno, o poledni,
v tebe, že můj nářek slyšíš,
doufat chvíle do poslední.

V tebe všecku starost složím,
pečovati budeš o mě,
budu kráčet cestou spásy,
bezpečně v tvém dlítí domě.

Smiluj se, Bože můj, šlapají po mně,
 rotí se, číhají, léčky mi kladou,
 všecky své myšlenky řídí k mé zkáze,
 život můj zničit chtí mocí a zradou.

O tebe, Pane můj, opřen jsa stojím,
 Co mohou učinit lidé mi zlého?
 Neujde bezbožník mocné tvé ruce,
 štítem svým ochráníš věrného svého.

Všecky mé svízele spočteny chováš,
 slzy mé perlami před tebou září,
 opět mne povýšíš, já budu tobě
 žertvy zas pálení s radostnou tváří.

Smiluj nade mnou se, Pane,
 ty jsi útočiště duše mé,
 v stín tvých křídel utíkám se,
 marně praví: my ho potřeme.

Bůh svou milost posílá mi,
 klidně mezi lidmi uléhám,
 jejich jazyk meč a kopí,
 mezi lvy svůj život zachovám.

Probuď, citharo se, harfo,
 ze spánku vzbud' jitřenky mi jas,
 budu oslavovat Pána,
 do oblaku zajásá náš hlas.

Bezbožníci nejednají dobře,
bezpráví je obsah jejich rad,
srdcem od Boha se odvrátili,
plní lsti a jedu jsou jak had.

Běda vám, Bůh vyrazí vám zuby,
chrup vám rozbije jak mladým lvům,
zdrtí vás jak vosk, jenž rozpouští se,
napne luk a poboří váš dům.

Zplesá spravedlivý v bezpečnosti,
duhou vzplane jeho odvaha,
řeknou: ejhle, zbožný odměněn jest,
v pravdě Bůh mu k právu pomáhá.

Povstaň Bože zástupů,
vystup na obranu mou,
jako vody vzbouřené
nepřátel se hněvy dmou.

Tys má síla, naděje,
bezpečný můj štít a hrad,
s milostí mi vyjdeš vstříc,
za mne budeš bojovat.

Vítězně již pozírám -
na odpůrce duše své,
ve stínu tvých křídel dlím,
hlučně zpívám chvály tvé.

Rozhněvav se, krutým, Pane,
stihl jsi nás osudem,
poražení, rozptýlení,
kterak síly nabudem?

Pomoz! Či nám neslíbila
věrnost tvá ten země pruh?
A ty nechceš táhnout k boji
s lidem svým, ty, jeho Bůh?

Kdo mne doprovodí k městu,
které dals mi v dědictví?
Nicotná je lidská pomoc,
ty, jen ty dáš vítězství.

Z dálných končin volám k tobě,
k modlitbě mé nakloň sluch,
ve svém stánku toužím bydlet,
rodné země pěstít luh.

Dědictví vrať neztenčené
jména tvého ctitelům,
žehnej králi, nechať vládne
šťastně zemi jeho dům.

Pane, ty mé prosby slyšíš,
již se plní prosby sten,
budu v slibech věrný zpívat
tobě chvály den co den.

V Bohu odpočívej duše má,
z něho všecka pomoc vychází,
on je skála má a štít a hrad,
jeho dlaň mne cestou provází.

Na Bohu svou spásu založím,
v něm svou slávu budu hledati,
před ním srdce svoje vylévat,
v jeho pomoc pevně doufati.

Co jsou lidé? Pára jen a klam.
Co mám bažit světa po statcích?
Z tebe, Pane, všecka milost jde,
odplatu svou vezmu z rukou tvých.

Z jitra hledám tebe, Bože můj,
duše moje žízni po tobě,
tělo nyje, jako sprahlá zem,
po tvých útěchách v své útrobě.

Do tvé svatyně•hned pospíchám,
na slávu tvou popatřit a moc,
lepší nežli život milost tvá,
bez tebe je všecko poušť a noc.

Když své ruce k tobě pozdvihnu,
v duši lahodou se rozplesám,
když bdím v noci, myslím na tebe,
na svém lůžku tebe vzpomínám.

Tys můj spomocník a síla má,
všecek na tobě svou duší lpím.
věrné oko tvé bdí nade mnou,
ve stínu tvých křídel klidně dlím.

63.

Hlas můj slyš, ó Bože,
zachraň život můj,
protivníci zuří,
po mém boku stůj.

Ukaž vznešenost svou,
budou zděšeni,
jejich jazyk zmlkne,
skončí běsnění.

Pochví se budou
v tobě veselit,
skutky tvoje hlásat,
jméno velebit.

Ty jsi naděje všech končin zemč,
 tišíš rozbouřených moří hlubiny,
 stavíš hory, opásán jsa mocí,
 divy plníš světa končiny.

Štědře opatruješ všecku zemi,
 řeky plníš, brázdy svlažuješ,
 množíš květy, nivám dáváš plody,
 v dobrodiních sobě libuješ.

S hříchy našimi máš slitování,
 sladkým blahem klidu sytíš nás,
 tobě sluší chvála na Sionu,
 blahoslaven, kdo tvůj slyší hlas.

Plesejte jásavě chválami Bohu,
pohleďte na jeho veliké divy,
všecky se krajiny klanějí jemu,
nebesa podpírá, tvorstvo své živí.

Od věků do věků panuje s mocí,
obrací v pevninu řeky a moře,
osudy lidí a národů řídí,
tříbí jak stříbro je plamenem hoře.

Pojďme a žertvami oslavme jeho,
veliké věci mé učinil duši,
právě jsem smýšlel, i slyšel mé prosby,
pojďme, neb chvály mu vzdávati sluší.

66.

Bože, smiluj se a žehnej nám,
obrať na nás vyjasněnou tvář,
bychom poznávali cestu tvou,
vylej na národy spásy zář.

Země poskytuje úrodu,
požehnání dáváš s výšiny,
žehnej nám též v čase budoucím,
bojte se ho všechny končiny.

Děkujte mu všichni, děkujte,
spravedlivě soudí národy,
díkem plesejte a jásejte
vstříc mu všechny země obvody.

Bůh se zdvihá, prchá odpůrce,
rozplývá se před ním jako dým,
spravedlivý však se veselí,
důvěrně se spřáteluje s ním.

Radujte se, otcem sirot je,
opuštěným domov zjednává,
ochráncem je vdov a ubohých,
vězňům blahé bydlo chystává.

Hospodin buď chválen den co den,
on je hrad náš, naše pevná věž,
mocí nosí, rukou živí nás,
podepírá nás a chrání též.

* *
*

Pějte Hospodinu, hrejte Bohu,
po nebi se vozí nejvyšším,
z mračna hřmě svou ukazuje sílu,
v blesku pohledem svět měří svým.

On je Bůh náš. Národové žasnou.
Jako král náš vchází v svatyni,
v kruhu panen, za zpěvu a hudby
vchází svého domu do síní.

Přicházejí velmožové říší,
dary nesou, ruce spínají,
země, moře, šelmy, nebraňte jim,
všichni jazykové ať mu zpívají.

68.

Utrhají mi, až srdce puká,
žluč mně místo krmí dávají,
v žízni rty mé octem napájejí,
při víně si o mně zpívají.

Mrtvě tělo postem, výsměch klidím,
žínice má terčem vtipu jest,
horlivost mne pro tvůj stánek sžírá,
a mně za to potupy je nést.

Touhou po tobě mi oči hasnou,
ochraptěl jsem k tobě volaje,
cizincem svým bratřím učiněn jsem,
zahanben jsem, v tebe doufaje.

Pro tebe to pohanění snáším,
vyslyš rychle lkání prosebné,
žertvu milejší než tučné býčky
dám ti: dík a chvály velebné.

Bože, na pomoc mi pospěš,
 Pane, nerač prodlévat,
 ať se zahanbí a zardí,
 kdož mě chtějí udolat.

Nechatť jásá každý s plesem,
 kdokoliv tvůj hledá stan,
 komu spása tvá je milá,
 nechatť dí: buď slaven Pán.

Hle, jsem ubožák a chudšas,
 neotálej, Pane můj,
 tys má ochrana a pomoc,
 Bože, vždycky při mně stůj.

Tys mne, Bože, učil od mladosti
velebiti velečiny tvé,
od klína jsem matky v tebe doufal,
tobě zpíval chvalozpěvy své.

Nyní v šedinách mne neopouštěj,
dokud o tvé moci divoucí,
o tvé spravednosti nepoučím
všecko pokolení budoucí.

Říkají, že opustils mne, Pane,
pomoz mi a zavři ústa jim,
jásati a hráti budu tobě,
jméno tvoje hlásat staletím .

Bože, dej svou spravedlnost vládci,
aby podle práva soudil lid,
potřel zbůjce, pomoh' utištěným,
země kvetla, vládl mír a klid.

Pokloní se jemu národové,
králi z Tarsisu a přímoří,
všecky země přinesou mu dary,
nepřátelé se mu pokoří.

Bude blaho v údolích a horách,
jako slunce skvoucí jeho dům,
svět mu bude vzdávat čest a zpívat,
požehnáním bude národům.

Bezbožníci blahobytem hýří,
bez trampot jsou, smrt jich neleká,
proto lešť a zpupnost se jich chytá,
zlovolností ret jim přetéká.

Rozhorlil jsem se a řekl sobě:
K čemu chovám srdce v čistotě,
v nevinosti umývám své ruce,
vláče v hanbě se a ve psotě?

Ve svatyni dals mé duši světlo:
Vidím, kterak hynou za krátko.
Choval jsem se ve své řeči k tobě
jako nerozumné hovádko.

Tys můj Bůh a ruka tvá mne drží,
s tebou spojen jsem jak dítko tvé,
mám-li tebe, nechať zhyne tělo,
neb ty přijmeš do slávy mne své.

Bože, Bože, proč nás zaniťáš?
 Pohan v svatyni tvé huláká,
 rouhá se, tvůj oltář znesvětil,
 pomoz, Pane, prolom oblaka!

Tys přec Bůh náš, král náš oddávna,
 mocí svou jsi moře upevnil,
 šelmy krotíš, drtíš obludy,
 noc je tvá, tys hvězdy rozsvítil.

Povstaň, Bože, abys ved' mou při,
 protivníků tvých se množí křik,
 jako bídný chuďas je tvůj lid,
 slyš, ó Pane, jeho hořký vzlyk.

Čekám, čekám, praví Pán,
ale v ruce držím svět,
nezdvihejte drze čel,
zadržte svůj zpupný ret.

Přijde soudit Hospodin
v kalichu vín směsici,
z jejich přísad nahořklých
budou píti hříšníci.

Srazí rohy bezbožných,
spravedlivé odmění,
zpívat budu na věky:
Bůh můj je Bůh spasení.

Proslaven jsi, Bože náš,
veliké je jméno tvé,
zlámals štíty nepřátel,
odhodili meče své.

Bleskem vznítíl hněv se tvůj,
země kol se zatřásla,
prchl zděšen bezbožník,
jeho síla pohasla.

Bohu dary děkujme,
prozpěvujme jemu čest,
sliby hojné konejme,
ochráncem svých věrných jest.

V soužení svém Pána vyhledávám,
v noci bezsenné si vzpomínám
na minulých věků šťastné doby,
Pane, volám, kdy je vrátíš nám?

Či snad na věky jsi zavrhl nás?
na své slitování zapomněl?
Přece Bůh jsi, který divy tvořil,
lid svůj miloval a nad ním bděl.

Viděly tě vody, zděsily se,
země chvěla se, tvůj slyšíc hlas,
suchou stezkou moře hlubinami
jako pastýř vyvedl jsi nás.

Lide, slyš, co činil Hospodin:
moře roztrhl a postavil
vody jako náspy po stranách,
otce naše jimi provodil.

Ve dne provázel je oblakem,
který v noci ohněm svítil jim,
ze skály jim vodu vyvedl,
hořký pramen stal se příjemným.

Kázal oblakům, by dštily chléb,
větru poručil, by masa dal,
bylo opeřenců jako mrak,
manny, jak by písku nasypal.

Přec však lid se bouřil zas a zas,
Bůh jej trestal, zahladiti chtěl,
pro lítost však opět odpustil ,
žehnal všem, kdo zákon v srdci měl.

Bože, pohané tvůj poskvrnili chrám,
svaté město obrátili v ssutiny,
šelmám v pokrm dali tělo sluhů tvých,
krví jejich zaplavili dědiny.

Rychle vyjdi vstříc nám smilování tvé,
zbědovaní jsme, v nás všechen život
zhas',
nepřičítej hříchy našich předků nám,
Bože, spáso naše, vysvobodiž nás.

Přec jsme národ tvůj a ovce pastvy tvé,
pro své jméno promiň hříchy nám,
z moci neznajících tebe vyveď nás,
budem slávu tvou všem hlásat končinám.

Pastýři, jenž trůníš nad oblaky,
slzami nás napájíš,
chlebem běd a strastí nasycuješ,
kdy nám tvář svou vyjasníš?

Jako vinný kmen jsi zasadil nás,
větve k moři rozestřel,
cedry hor svým stínem zahaluješ,
proč jsi na nás zanevřel?

Požírá tvou vinici zvěř polní,
lesní kanec ryje v ní,
vzpomeň, že tvá ruka vštípila ji,
k záchraně se pozdvihni.

Lide můj, slyš, zapřísahám tebe,
nebudiž ti žádný nový Bůh,
já jsem Hospodin, jenž tebe spasil,
ke mně mluv, já schýlím k tobě sluch.

Já jsem složil břemena s tvých šíjí,
já tě sprostil košů robotných,
když mne volals, vyslyšel jsem tebe,
proč se chytáš model nicotných?

Tobě, Pane, tobě jen chci zpívat,
harfo, novou píseň zanotuj,
ty jsi Bůh náš, ochránce a rádce,
ty Pán jediný, my národ tvůj.

Budete-li dlouho křivě soudit,
stranit bezbožníků lstem?
Sirot, chudásů se zastávejte,
hleďte k bídných úzkostem!

Bozi jste a synové též boží,
neb já soudit dal vám moc,
ale zpozdilí jste, bez rozumu,
cesta vaše temná noc.

Smrtí zemřete, jak člověk každý
v širém světa obvodu. —
Bože, přijď sám soudit. Jediný jsi
dědičný pán národů.

Bože, nebuď kliden tak a skryt,
nemlč, neprodlévej již,
tvoji odpůrci se vzbouřili,
vyhladit tvou chtějí říš.

Chumáče z nich smetí nadělcj,
nechať kalem země jsou,
ohněm buď, jenž lesy spaluje,
vichrem, jímž se otřesou.

Jejich líce naplň potupou,
hanbou duše hlubiny,
ať tvé jméno poznají a ctí,
řeknou: tys Pán jediný.

Jak jsou milí tvoji stánkové,
 Hospodine zástupů!
 Po tvých síních nyje duše má,
 žádajíc k nim přístupu.

Vrabec našel si příbytek,
 hrdlička má hnízdo své,
 Bože můj a králi vševládny,
 oltář tvůj mne k sobě zve.

Lepší jeden den v tvých nádvořích,
 nežli jiný v tisících,
 líp je domu tvého na prahu,
 nežli v stánku hřešících.

Štasten, kdo v tvém domě sídlit smí,
 Bůh mu bude ohradou,
 stálým zdrojem milosti a cti,
 všeho dobra náhradou.

Požehnal jsi, Hospodine, zemi,
 odpustil jsi lidu nepravost,
 obnov život náš, dej své nám blaho,
 v srdcích vzklíčí spásná veselost.

Poslechnu, co praví Hospodin Bůh.
 Pokoj lidu svému zvěstuje,
 kdož ho ctí a srdcem vyhledává,
 k tomu s pomocí se schyluje.

Věrnost s láskou potkají se zase,
 spravedlnost sejde s pokojem,
 zemi požehná, dá hojnou sklizeň,
 budem' jeho slávy předvojem.

Obvesel mou duši, Hospodine,
k tobě pozvédám ji s důvěrou,
ty jsi laskavý a milostivý,
v pomoc spěcháš rád a s nadměrou.

Veď mne, Hospodine, po své cestě,
bych tvou pravdu před očima měl,
bál se velebného jména tvého,
tobě celým srdcem náležel.

Nic se tobě, Pane, nevyrovná,
divotvorný jsi, Bůh jediný,
plný milosti a slitování,
zakusím tvé lásky hlubiny.

Na pahorcích svatých
brány, Bože náš,
Sionu jsi z dělal.
a je v lásce máš.

Egypt s Babylonem
vzdávají ti čest,
co je v světě člověk,
zrozero tam jest.

A sám Svrchovaný
bydlí v jeho zdech,
všichni prozpěvují:
v tobě domov všech.

Trpím bolest, smrti blížek jsem,
jako do hrobu jsem položen,
mezi mrtvé počítají mne,
a jsem tebou, Pane, opuštěn.

Zda-li stíny budou vyprávět
v místech zkázy o tvé věrnosti,
vidět divy tvoje v temnotách,
v hrůzách jásat k tobě radostí?

A přec letí k tobě, Bože můj,
z jitra hned mé prosby dojemné,
nadmíru tvůj hněv mne skličuje,
proč se odvracuješ ode mne?

Veliký jsi, Bože, nevýslovný,
 spurné vlny moře ovládáš,
 nebesa jsi stvořil, tvá je země,
 rámě síly olbřímovy máš.

() právo tvé žezlo opírá se,
 milostivost stojí před tebou,
 blaze národu, jenž k tobě plesá,
 zastíněn tvou bude velebou.

K nám, svým ctitelům, jsi mluvil kdysi:
 Muže z vás jsem sobě vyvolil,
 na věky mu zachovám svou milost,
 na vždy jeho trůn jsem upevnil.

Símě jeho věčně bude trvat,
 jeho moc jak slunce bude plát,
 úmluvy té nikdy neporuším,
 jako nebe pevně bude stát.

Kde jsou, Pane, svaté sliby tvoje?
 V ssutinách jsou jeho trůn a moc.
 Ustaň v hněvu, vrať mu milost svoji,
 sejmi s lidu dlouhých útrap noc.

Prve než se hory narodily,
 ty jsi, Bože věčný. Tisíc let
 před tebou je jako včerejší den,
 který prch' a nevrátí se zpět.

Co je člověk? Z jitra povyknete,
 a již vadne, sotva zadýchá,
 jak věc bez ceny jsou jeho léta,
 jako tráva, která usychá.

Lidský život jako pavučina,
 jeho obsah lopota a žal,
 pro hříchy, jež urážejí tebe,
 ty ses na nás, Pane, rozhněval.

Ulituj nás, služebníky svoje,
 v srdce vlož nám zbožné zápaly,
 žehnej s hůry dílům našich rukou,
 bychom šťastni v tobě plesali.

V Bohu naději svou pevně skládej,
perutěmi tebe zastíní,
síla jeho záštitou ti bude,
z věrnosti své štít ti učiní.

Po tvém boku na tisíc jich padne,
deset tisíc po tvé pravici,
k tobě však se střela nepřiblíží,
nezleká tě temno šálící..

Andělům svým přikázal, by střežli
tebe na všech cestách, v noc i den,
takřka na rukou tě ponesou, bys
nezavadil nohou o kámen.

Po zmiji a bazilišku chodit,
po lvu šlapat budeš, po draku,
věku dlouhého mít do výsosti,
spásu uzříš jako v zázraku.

Sladko tebe, Bože, oslavovat,
nebo díla tvá jsou vznešená,
myšlenky tvé hluboké jak moře,
milost tvoje silou nesená.

Spravedlivý jako palma kvete,
jako cedr roste Libánu,
jeho odpůrci se sice pyšní,
na konec však padnou v pohanu.

Hospodin jest jeho pevná skála,
v jeho domě kvete zasazen,
prospívá i v podzim stáří ještě. —
Hospodin buď věčně veleben!

Hospodin je králem
nebes na výsosti,
opásán je silou,
oděn velebností.

Jeho trůn je pevný,
od počátku stojí,
upevňuje zemi
věků ve příboji.

Hoden podivu víc,
než vod příval dravý,
moře vlnobití,
Hospodin je slávy.

Slovo tvé je mocné,
spolehlivé k tomu,
věčně věků sluší
svatost tvému domu.

Zmoudřete již, pošetilci v lidu,
 ten, jenž nebe stvořil, slyší též,
 ten, jenž oko dal nám, také vidí,
 všecku pravdu zná, ví každou lež.

Nemám společnosti s bezbožníky,
 hradem mým je boží velebnost,
 běda, kdybys ty mne nepodpíral,
 odplatíš mi jejich nepravost.

Blaze tomu, koho učíš pravdě,
 neopustíš svého dědictví,
 spravedlnost zjednáš lidu svému,
 blažené dáš jemu vítězství.

Pojďte, chvalme Pána s radostí,
s plesáním ho slavme, spásu svou,
před tvář jeho s díky předstupme,
zpívejme mu píseň jásavou.

Nebo Hospodin je veliký,
v rukou jeho země oblasti,
jeho majetek hor temena,
moře stvořil, souše, propasti.

Pojďte, poklekněme před Pánem,
k chvále svého tvůrce zazni hlas,
je náš Pán a Bůh, my jeho lid,
jako pastýř ovce vodí nás.

Poslechněte hlasu mého dnes,
nezatvrzujte se v srdcích svých,
jako v poušti vaši otcové,
ač tam zřeli velikost skutků mých.

Mrzel jsem se roků čtyřicet,
vida, kterak v bludech bystro jdou,
takže přísáhl jsem v hněvu mém:
odpočinku mého nedojdou.

Pějte Hospodinu píseň novou,
hlásejte den po dni jeho spásu,
ohlašujte lidstvu jeho slávu,
jeho divů nádheru a krásu.

Kmenové též pohanští mu vzdejte
čest a slávu, jemu klanějte se
říkajíce: Hospodin je králem,
ať se všechna země před ním třese.

Veselte se nebesa i země,
zahuč moře, jásej les a pole,
neboť přichází, by soudil zemi,
sedě spravedlivém na prestole.

Hospodin kraluje, raduj se země,
právo a spravednost trůn jeho nesou,
všechnen zří národ, jak velmi je slavný,
před jeho velebou hory se třesou.

Hanbí se do duše sluhové model,
všichni, kdož chlubili bůžky se svými,
na celém světě tys vyvýšen, Pane,
rozplesá Sion se nad soudy tvými.

Miluje Hospodin konání dobrých,
duše svých ctitelů střeže a chrání,
z nástrah je hříšníků vyproští hravě,
rozraduj lide se nábožných skrání.

Pějte Hospodinu píseň novou,
přede všemi zjevil spásu svou,
nezapomněl na svou milosrdnost,
věrnost lidu, těžce zkoušenou.

Jak nás vysvobodil Bůh náš mocný,
zřely všecky kraje kol kolem,
hrajte Hospodinu na citharu,
oslavujte trub ho hlaholem.

Zahuč moře, řeky zaplesejte,
hory poskočte si vesele,
přijde Hospodin a bude soudit,
spravedlnost maje na čele.

Hospodin kraluje,
pohané, třeste se,
veliký, mocný je,
bezpráví nesnese.

K Mojžíši, Aronu
mluvíval oblakem,
mstitelem lidu byl,
pomoh' i zázrakem.

Hospodin svatý jest,
námi buď veleben,
ochrání národu,
jenž mu je zasvěcen.

Pějte Bohu všechny země,
služte Pánu s veselím,
nanejvýš je dobrotivý,
učinil nás slovem svým.
Oslavujte tvůrce svého
věrné ovce pastvy jeho.

Chodte do bran jeho s díky,
s písní v jeho nádvoří,
oslavujte jeho jméno
od pouště až do moří.
Nad lidem se smilovává,
věrnost jeho neustává.

Před tebou chci, Pane, kráčet,
s čistým svědomím,
neposkvrním nitra svého
skutkem ničemným.

Zvrhlý člověk pyšných očí,
srdce křivého
nemá míti se mnou, Pane,
styku žádného.

Zkazím ty, kdož před tvou tváří
páší nepravost,
člověk lstivý, lživých řečí,
nebude můj host.

S lidem mravů bezúhonných
chci se sdružovat,
hledat věrné tvoje v zemi
a je v službu brát.

Hospodine, modlitbu mou vyslyš,
volání mé k tobě dostupuj,
neodvracej ode mne své tváře,
ucho své k mým prosbám nachyluj.

Dni mé jako kouř se rozplývají,
srdce moje prahne, kosti schnou,
jako tráva spálen jsem a hynu,
nepřátelé pohrdají mnou.

Jako ptáče osamělé smutním,
jako pelikán jsem na poušti,
chléb se v popel, nápoj v slzy mění,
oči spánek v noci opouští.

Svrhls mne, jak stín jsou dnové moji,
ty však smířen zas mne pozvedneš,
na Sionu objevíš se v slávě,
zkormoucenou prosbou nezhrdneš.

Ty, o Pane, založil jsi zemi,
dílo rukou tvých jsou nebesa;
jako roucho zvetší. Ty však trváš
a tvůj lid se v tobě rozplesá.

Dobrořeč má duše Hospodinu,
připomeň si jeho dobrodiní,
neduhy tvé léčí, chrání zkázy,
slitováním svým tě věrně stíní.

Oznámil své cesty otcům našim,
slitovný je, z míry dobrotivý,
jeho milost jako klenba nebes,
není ten, jenž hněvy věčně živí.

Jako vzdálen východ od západu,
oddaluje naše nepravosti,
ujímá se bojících se hříchu
jako otec dítek s ochotností.

Ví, že prach jsme, tráva naši dnové,
květ, jenž vadne a jejž vítr honí,
úmluvy kdo jeho věrně šetří,
k tomu spravedností svou se kloní.

Nad oblaky postavil si trůn svůj,
s něho vládne, mocný v každém činu,
chvalte Pána všecka jeho díla,
dobrořeč má duše Hospodinu.

Dobrořeč má duše Hospodinu!
 Veliký jsi, Bože, nadmíru,
 velebnost a sláva je tvé roucho,
 všemocí svou vládneš vesmíru,
 nebe oponou je tvého stanu,
 oblak vozem, oheň sluhou tvým,
 na perutích červánků se vznášíš,
 blesk a vítr činíš poslem svým.

Země věčně věkův nepohne se,
 nebs ji na základech položil,
 vodám pohrozils a rozběhly se,
 rachot hromů tvých je rozplašil,
 mez jim určils, nesmějí se vrátit,
 poroučíš jim napájeti zvěř,
 ptactvo při nich sídlí šveholící,
 zavlažuješ nivy, strom a keř.

Chléb a víno dávat kážeš zemi,
 by se veselilo srdce všech,
 květy šatíš, o lvíče se staráš,
 o ptactvo libanských na cedrech.
 Měsíc učinils, by řídil časy,
 slunce ví, kdy jest mu vycházet,
 by moh' člověk jíti po svém dílu,
 večer kážeš temnu halit svět.

Jak jsou velká díla tvoje, Pane!
Živočišstva počet nezvědný,
všecko čeká tebe a ty všechněm
pokrm podáváš v čas příhodný.
Sláva tvoje, Pane, trvá věčně,
hymnus chvály vstoupá k oblakům.
Dobrořeč má duše Hospodinu,
podivuj se jeho zázrakům!

Chvalte Pána, slavte jeho jméno,
 vypravujte jeho velké divy,
 on je Bůh náš, vy jste jeho národ,
 pomněte, jak byl k nám dobrotivý.

K jeho slovu země v tmu se halí,
 voda v krev a prach se v mouchy mění,
 zmírá prvorozenec, že národ prosí:
 propusť, králi, lid ten bez prodlení.

Oblakem nás stínil a nám svítil,
 skálu rozpoltil, by dal nám vody,
 chlebem s nebe, křepelkami živil,
 vítězství dal všemi nad národy.

Na svou smlouvu nikdy nezapomněl,
 z otroctví nás vytrh', v němž jsme mřeli,
 zemi dal nám svobodnou a plodnou,
 pějme chvály Bohu Spasiteli.

Rozpomeň se, Bože, na nás bídne.
 Jako otcové jsme zhřešili,
 kteří bouřili se proti tobě,
 ač tvé velké skutky patřili.

Býčku klaněli se na Horebu,
 z žertvy mrtvých bohů jídali,
 s národy se mísili, jich modlám
 vlastní dítky obětovali.

Rozhněval se Pán a zošklivil si
 poskvrněné svoje dědictví,
 aby ztrestal jejich nepravosti,
 pohanům je vydal v otroctví.

Vysvobod' nás Hospodine, Bože,
 shromáždí nás svaté u řeky,
 budem tvým se jménem honositi,
 oslavovat tebe na věky.

Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
milování jeho vítězí,
bloudili jsme kraji vyprahlými,
mřeli v žízni, v bédách bez mezí,
k Bohu v nesnázích jsme volali,
a on z těžkostí nás vymanil,
na cestu nás pravou uvedl,
sladkostí nám duši naplnil.

Seděli jsme v temném stínu smrti,
železem a zámky spoutaní,
pro své nepravosti zmírali jsme
takřka k branám smrti dohnání,
k Bohu v nesnázích jsme volali,
a on z těžkostí nás vymanil,
zlámal pouta, roztrh' závory,
vrátil slávu, plesem naplnil.

Ujal Hospodin se zavržených,
usadil je v kraje hostinné,
hojné prameny jim vodstva odkryl,
žehnal svazky jejich rodinné,
rozmohli se velmi na počet,
zabezpečil bohatstvím je stád,
veselí se spravedlivých duch,
nepřestává Bohu děkovat.

Posilněno je mé srdce,
budu tobě, Pane, zpívat,
písní vzbudím Zoru ze sna,
harfou duše tebe vzývat.

Veliká je tvoje milost,
do oblak tvá věrnost sahá,
pomoz! v národech tě slavit
bude srdce mého snaha.

Rozdělíš nám, Pane, zemi,
přijdou, jak jsi slíbil, dnové,
kořit se nám, sloužit budou
všichni světa národové.

Nicotná je pomoc lidská,
s tebou divy činit budem',
deptati své nepřátele,
radostným ti sloužit trudem.

Bože, lstivá ústa na mne zejí,
mluví ke mně řečí prolhanou,
bez příčiny na mne vrhají se,
lásku splácejí mi pohanou.

»Dopuť, aby protivník mu povstal,
ať je soužen, shozen s úřadu,
modlitby mu za hřích počteny jsou,
vstoupne v krátkém čase do Hádu.«

»Žebrotou ať chodí jeho děti,
nikdo nesmilujž se nad nimi,
vyhlazeno budiž jeho plémě,
budiž mezi zlořečenými.«

»Nedbal, aby prokazoval lásku,
stíhal nuzáka a chuďasa,
kletbu miloval, ať jako vítr
ledově mu kostmi otrásá.«

Zastaň se mne, Bože, ubožák jsem,
vysvoboď mne, když mi zlořečí,
říkat budu: chuďasa se ujal,
ubožáku přispěl k bezpečí.

Řekl mému Pánu Hospodin,
zasedni si po mé pravici,
dokud za podnoží nohám tvým
nedám nepřátele kající.

Ze Sionu vzejde žezlo tvé,
vládnout budeš v lesku přesvatém,
zplodil jsem tě z lůna před zorou,
vládni v rozpětí sil bohatém.

Přisáh' Hospodin: ty knězem jsi
na věky, jak byl Melchisedech,
on tvé nepřátele zporáží,
na soud zasedne si v národech.

Chci tě slavit, Pane, tvoje skutky
dokonalé jsou a velebné,
spravedlnost tvoje věčně trvá,
vlídně slyšíš hlasy prosebné.

Pokrm dáváš, kdož se tebe bojí,
smlouvu svoji na paměti máš,
vykoupení seslals lidu svému,
věrný jsi a právo zastáváš.

Svaté je tvé jméno. Bázeň Páně
zove počátek se moudrosti,
věčně věkův chvála bude tomu,
kdo tvou pravdu chová s jasností.

Blaze tomu ,kdo se bojí Boha,
zálibu má v jeho příkazích,
mocné potomstvo mít bude v zemi,
požehnán rod bude poctivých.

Bohatství a hojnost v jeho domě,
spravedlnost jeho zůstává,
dobrým září jeho světlo v temnu,
soustrast má, rád chudým rozdává.

Spravedlivý v paměti je věčné,
na odpůrce patří vítězně,
jeho srdce pevně doufá v Pána,
zvedá čelo ve cti líbezně.

Bezbožní ho vidí, skřípou zuby,
hoří zlostí, chřadnou závistí,
přání hříšných na zmar přicházívá,
spravedlnost zdar si zajistí.

Chvalte Boha sluhové,
 slavte jméno jeho,
 věčně požehnána buď
 od východu na západ
 ruka Všemocného.

Nade všecky národy
 jeho sláva zřítíma,
 kdo jest jako Hospodin,
 na výsostech přebývá,
 přec si nízkých všímá.

Mdlého zvedá se země,
 z kalu ubožáka,
 vedle knížat klade jej,
 potěšuje bezdětnou
 hojných dítek čáka.

Z egyptské se země
 velký na počet
 národ blíží k poušti,
 moře před ním prchá,
 Jordán teče zpět.

Hory poskočily
 jako berani,
 pahorkové skáčí
 jako mládě ovčí
 kypré po stráni.

Jordáne a moře,
 proč zpět tečete.
 hory, proč jak beran,
 pahorky jak ovčí
 mládě skáčete?

Před Pánem se zachvěj
 země v obvodu,
 ze skal činí řeku,
 křemen proměňuje
 v hojnou úrodu.

Ne nám, Hospodine, ne nám,
jménu svému zjednej čest,
by se pohan neposmíval:
kde Bůh jejich jest.

Modly stříbrné a zlaté
lidských rukou díla jsou,
mají ústa, oči, ruce
mrtvou okrasou.

Naším štítem Hospodin je,
věrný je k svým ctitelům,
v jeho pomoc naděj kladem',
požehná náš dům.

Hospodinovo je nebe,
zemi synům lidským dal.
Mrtví mlčí. Od nás živých
přijmeš píseň chval.

Hospodina miluji,
 neb mne vyslyšel,
 když jsem v strastech velikých
 úzkostí se chvěl.

Hrozné obklíčily mne
 smrti mrákoty,
 děsily mne hrůzy muk,
 pekla temnoty.

Vysvobod mne, volal jsem,
 ty ses slitoval,
 chodím mezi živými,
 tys mi život dal.

115.

Čím se Bohu odplatím
za vše, co mi prokázal?
Kalich díky pozvedám,
že mi život zachoval.

Pane, jsem tvůj služebník,
jsem tvé služebnice syn,
pouta smrti rozvázals,
chválen budiž Hospodin.

Který člověk nezkłame?
V Bohu moje důvěra,
splním sliby, budu ctít
z rána ho i z večera.

116.

Chvalte Hospodina všichni pohané,
všechny národů kruh daleký,
mocně vládne jeho milost nad námi,
jeho věrnost trvá na věky.

Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
smilování jeho na věky,
všichni ctitelové jeho rcete:
věrný je přes všechny nevděky.

V úzkostech jsem volal k Hospodinu,
slyšel hlas můj v dálném vysoku,
co mi může člověk? Nebojím se.
Hospodin mi stojí po boku.

Lépe důvěřovat v Hospodina,
nežli spoléhati v knížata.
Pohané mne hnětli. Jménem Páně
sbil jsem je jak plachá ptáčata.

Zvuky vítězného plesu slyšet,
zaskvěla se boží všemocnost,
otevřte se brány, chceme v stánku
chválit skutků Páně velikost.

Požehnán, jenž jménem Páně kráčí,
Bůh mu přeje, Bůh náš odvěký.
Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
smilování jeho na věky.

Jak se jinoch v pravé cestě zachová?
 Bude-li se cestou brát tvých řečí?
 Blaze těm, kdož myslí na tvá zjevení.
 Popřej, ať můj život o nich svědčí.

Cestu nepravosti odvráť ode mne,
 vštěp mi pravidla svých přikázání,
 duše prahne po tvých ustanoveních,
 cvičí se v tvých slovech bez ustání.

Zpupní činí nesprávně a stíhají
 osidly mne, až mi zmdlely oči
 touhou po tobě; kdy potěšíš mne zas?
 noha má však z cest tvých neodbočí.

Za dne tobě, Pane, zpívám sedmkrát,
 v noci vstávám tvoje chvály čísti,
 slovo tvoje je mým nohám svítilnou,
 nešlechetníky mám v nenávisti.

Věčná je tvá věrnost, věčně chci být tvůj,
 řeč tvá činí moudrým a je svatá,
 jako med jsou hrdlu mému slova tvá,
 lepší zákon tvůj nad hroudy zlata.

Vyslýchá mne Hospodin,
když lkám v souženích:
lstivých jazyků mne zbav
a rtů bezbožných.

Kterak jazyk úskočný
stihneš trestem svým?
Vyjde zaostřený šíp
s uhlím šířavým.

Běda, dlouhou dobu již
v cizích zemích dlím,
snižují mne, i když k nim
smírně promluvím.

Pozdvihuji oči k horám,
 zkad mi spása vyjde,
 Bůh můj, tvůrce nebe, země,
 pomoci mi přijde.

Nedá, by ses zakolísal,
 neb tě obejmá
 péčí jako věrný strážce,
 nespí aniž dřímá.

Hospodin je po tvém boku
 hotov ku pomoci,
 slunce dnem ti neublíží,
 ani měsíc v noci.

Hospodin Bůh střeží zlého
 ves tvůj život lidský,
 vstup i východ, v každém kroku,
 teď i potom, vždycky.

Zaplesal jsem, když jsem slyšel,
v boží město jdeme nyní.
Hle, již stojí naše nohy,
Jerusaléme, v tvé síni.

Svaté město, dome boží,
město dokonalé krásy,
v tobě národ slaví Pána,
jenž mu vládne žezlem spásy.

Vyprošujeme ti štěstí,
blaho těm, již milují tě,
kéž je blahobyť v tvých hradbách,
mír a pokoj oblaží tě.

Jako oči sluhů
pohlíží k pánu,
tak my pozíráme,
Bože, k tvému stanu.

Zpupnost boháčů nás
sytit nepřestane
potupou a hanou,
smiluj se, ó Pane!

Kdyby s námi nebyl Hospodin,
 když se na nás zdvihl lidu hněv,
 byli by nás zhlkli za živa,
 nebo zlost jim rozvířila krev.

Vodstva proud by nás byl zatopil,
 přes náš život byl by vpřed se hnal,
 požehnán buď Pán, jenž za kořist
 zubům nepřátel nás nevydal.

Jako ptáče duše vyvázla
 z léčky, kterou ptáčník nastrožil,
 naše pomoc v Hospodinu jest,
 který zem a nebe učinil.

Doufej v Pána, budeš jako Sion,
nehne se, je věčně v klidu,
jako hory kol svatého města
Bůh je kolem svého lidu.

Hříšníkům Bůh žezlo nedá v zemi,
která jeho svaté hostí,
aby spravedliví nevztáhli snad
čistých rukou k nepravosti.

Pane, lidem upřímného srdce
dobře čiň, však nechať zajdou,
kteří křivou cestou chodí,
věrní tví ať pokoj najdou.

Změní osud Sionu se,
opět jazyk bude jásat,
na rtech hráti samý úsměv,
národové budou hlásat:

Velké věci učinil jim
Hospodin a ještě s nimi
učiní, my veseliti
budeme se se šťastnými.

Nyní se slzami sejem
s radostí pak budem žnouti,
aby osud náš se změnil,
rač si, Pane, vzpomenouti.

Nestaví-li domu Hospodin,
marně lopotí se stavitel,
nestřeží-li města Všemocný,
marně bdí, kdo hlídati je šel.

Marno před svítáním vstávat vám,
kteří jíte chléb svůj v starostech,
miláčkům jej štědře dává Pán,
jako v utěšených spánku snech.

Boží dar jsou hojní synové,
jako šípy jsou a blažencem,
kdo jich plný toulec má, on můž'
v branách přít se se svým odpůrcem.

Blaze tomu, kdo se bojí Pána!
 žíti může z práce ruky své,
 jako vinný kmen je jeho žena,
 jako olivoví jeho synové.

Požehnání bojícím se Boha,
 ze Sionu žehnej tobě Pán,
 ať zříš syny synů a jich štěstí,
 zkvétat svaté město, vlasti lán.

Z mládí sužovali mne
nepřátelů voje,
na mých zádech orali
dlouhé brázdy svoje.

Nemohli však zmoci mne,
Hospodin je srazil,
povozy jim zpřetínal,
bezbožníky zkazil.

Kdo má Sion v nelásce,
uschne jako tráva,
které nikdo neseká,
aniž v snopky dává.

Kolemjdoucí neřeknou,
nezvednou svých dlaní:
sestup na nás s výsosti
boží požehnání.

Z hlubin volám k tobě, Hospodine,
 Pane, slyš mé volání,
 nachyl ucho k úpěnlivé prosbě,
 v tobě moje doufání.

Budeš-li mít hříchy na zřeteli,
 kdo, ó Pane, obstojí?
 pro svůj slib tvým slitováním
 doufám dojít k pokoji.

Nikdy důvěry se v tvoje slovo
 duše moje nespustí,
 hojné u tebe je slitování,
 hříchy mé mi odpustí.

Pane, není naduté mé srdce,
aniž oči mé jsou pyšny,
nehoním se za velkými věcmi,
třeba vím, že nejsou hříšny.

Klidná je má hrud' a duše tichá,
jako dítko v rukou matky,
doufání mám věčné v Hospodina,
a mám v nitru pokoj sladký.

Nevejdu v síň domu svého,
nedám spánku očím svým,
leč až Bohu Hospodinu
svatý stánek postavím.

Přisáhl tak David Pánu,
všechn lid se rozplesal,
a Bůh slibem jeho rodu
věčné vladaření dal.

Na Sionu Bůh má sídlo,
štědře žehná lid a zem,
chudý syt je, škůdce ztupen,
svatý jásá v Bohu svém.

Hle, jak jest to dobré
a jak utěšené,
když se nad bratřími
svornost nebes klene.

Toť jak vonný olej,
který stékal s vlasů
v bradu Aronovu,
splývající k pasu.

Hermonská toť rosa,
jež se v Sion snáší,
z kad Pán život dává,
žehná práci naší.

Oslavujte Hospodina,
služebníci Páně,
ke svatyni pozdvihujte
ruce své a skráně.

V domě Pána přebýváte,
na nádvořích jeho,
oslavujte Hospodina,
Boha lidu svého.

Jménem božím požehnejte
posvátnou nám paží,
ten, jenž stvořil zem a nebe,
budiž naší stráží.

Služebníci boží, chvalte Pána,
 pějte jeho jménu, sladké jest,
 on si vyvolil nás za majetek,
 v domě jeho zpívejte mu v čest.

Hospodin je nade všecky bohy,
 mraky z končin země přivádí,
 bleskům káže, by déšť provázely,
 větry ze svých skladišť vyvádí.

Sláva jména tvého trvá věčně,
 zemi králů dals nám v dědictví,
 obhajuješ práva lidu svého,
 paměť tvá se po všech rodech stkví.

Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
 vychvalujte nejvyššího Pána,
 jediný on činil velké divy,
 věčně trvá jeho milostivost.

Nebe stvořil moudře nad oblaky,
 dnem dal slunci, v noci luně vládu,
 upevnil zem mocně nad vodami,
 věčně trvá jeho milostivost.

Z otroctví lid vyved' egyptského,
 Rudé moře rozdělil v dva díly,
 pouští ved' jej, zemi daroval mu.
 věčně trvá jeho milostivost.

U řek babylonských
sedíme a lkáme,
na svůj drahý Sion
v žalu vzpomínáme.

Lýra na pni visí,
se rtů píseň mizí,
kterak zpívat chválu
Bohu v zemi cizí?

Jestli zapomenu,
tebe, vlasti krásná,
ať mi uschne ruka,
jazyk přilne v dásna.

Nezapomeň, Pane,
na den strašný městu,
uprav lidu k pomstě
nad lupičkou cestu.

Blažen, Babylone,
kdo ti splatí viny,
rozrážeti bude
o skálu tvé syny.

Děkuji ti, Pane, celým srdcem,
před anděly budu tobě zpívat,
k svatostánku ukláněti čelo,
za tvou věrnost jméno tvoje vzývat.

Děkovat ti budou králi světa,
slavit cesty, kterými se bráváš,
vysoko jsa na nízké přec shlížíš,
zpupné od daleka rozpoznáváš.

Soužením-li půjdu, zachováš mne,
na hněv nepřátel své pošleš luky,
na věky tvá milostivost trvá,
nepohrdneš dílem vlastní ruky.

Pane, zpytuješ a znáš mé srdce,
 myšlenkám mým z dálky rozumíš,
 se všech stran mne kolem obklopuješ,
 o mém slově na jazyku víš.

Kam bych utéci moh' před tvou tváří?
 Kdybych vstoupil v nebe, ty jsi tam,
 jestli do pekel si lehnu, tys tam také,
 marně temnotou se přikrývám.

Vezmu-li si rychlá křídla Zory
 a se spustím v moře končinách,
 také tam je noha tvá mi v patách,
 ruka tvá mne drží v pustinách.

Tys mne v lůně utvořil mé matky,
 a znal do každé mne písmenky,
 všecky dny mé, dříve nežli přišly,
 nemožno tvé sečíst myšlenky.

Pobij hříšné, muže Istivých srdcí,
 jdu-li cestou pravou; na mne hled',
 nenávidím odpůrců tvých, Pane,
 zpytuj mne a cestou blaha veď.

Vysvobod' mne, Pane, od zlých lidí,
 násilníkům rač mne vytrhnout,
 ostří jazyky své jako hadi,
 do osidel vedou mne a pout.

Říkám: Tys můj Bůh, má silná spása,
 vyslyš v čas mé žalné úpění,
 sešli na ně dešť žhavého uhlí,
 svrhni v bídu je a soužení.

Hříšná ústa v zemi neobstojí,
 hřích jim smrt a zhoubu připraví,
 spravedlivé věci zastaneš se,
 zbožní jméno tvoje oslaví.

Pane, k tobě volám. Jako dým se
kadidla má prosba k tobě nes!
postav, Hospodine, stráž mým ústům,
nedej, abych v skutky hříšné kles'.

S bezbožníky lahůdek jíst nechci,
dar je, když mne tepe poctivec,
olej na mou hlavu, když mne kárá,
tobě, Pane, poroučím svou věc.

Rozprášeny budou kosti lstivých,
bezbožní v své léčky upadnou,
na tebe já upírám své zraky,
šťastně přejdu cestou bezvadnou.

K Hospodinu volám hlasitě,
oznamuji před ním bídu svou,
duše steskem ve mně umírá,
přece víš, jak v osidla mne zvou.

Nikdo již se nechce ke mně znát,
nemožno mi zkáže uniknout,
Hospodine, tys má naděje,
k tobě volám, zbav mne trudných pout.

Rač si všimnout mého úpění,
protivníci množí síly čet,
sprost' mne žaláře, já budu zas
v sboru spravedlivých tobě pět.

Hospodine, vyslyš prosbu mou,
pro svou věrnost sluhu svého slyš,
nevcházej s ním v soud, neb bez viny
nižádného tvora nespatriš.

Srážejí mne v prach, jak mrtvé v tmu,
na skutky tvých rukou vzpomínám,
žízním po tobě jak sprahlá zem,
po tobě své ruce rozpínám.

Dokonávám, popřej sluchu mně,
proti škůdcům věrně při mně stůj.
můj jsi Bůh, mne nauč vůli své,
pro své jméno zachraň život můj.

Požehnán buď Pán, má skála,
jenž mne učí zápasit,
podrobuje poddané mi,
je můj hrad a tvrz a štít.

Co je člověk? Jako pára,
rychlý stín jsou jeho dni,
ty se k němu znáš. O pohled,
jak mne souží nehodní.

Dotkni hor se, ať se kouří,
šípy pusť, ať mají strach,
vysvoboď mne, Pane, z tísně,
budu pět ti v modlitbách.

Šťasten prý, kde plné sýpky,
hojnost synů u pastvin,
já však díím, že šťasten v pravdě,
jehož Bohem Hospodin.

Budu velebit tě, Bože můj,
nevystižná je tvá velikost,
rod tvé činy rodu velebí,
hlásá nesmírnou tvou laskavost.

Oči všechněch v tebe doufají,
a ty bohabojným blízko jsi,
slyšíš ty, již k tobě volají,
hříšníky tvá ruka pokosí.

Věčné, Pane, je tvé království,
nad každým ty vládneš kolenem,
pokrm dáváš všem v čas příhodný,
všecko držíš mocným ramenem.

Chval má duše Hospodina,
 nespolehej na lidi,
 není u vladařů spásy,
 prach jsou, van je odklidí.

Štasten, komu pomáhá Bůh,
 nebe stvořil on a zem,
 všecko, co jest na nich, drží,
 a je věrný v slibu svém.

Právo dává utištěným,
 pokrm v době slíbené,
 světlo slepým, volnost vězňům,
 pozdvihuje snižené.

Hospodin, Bůh spravedlivý,
 spravedlivé miluje,
 maří cesty nepravostných,
 věčně věkův kraluje.

Chvalte Hospodina.
 jemu patří sláva,
 staví znova město,
 chorým zdraví dává,
 hvězdy sčet' a volá,
 nikoho se neptá,
 ujímá se zbožných ,
 bezbožníky deptá.

Pějte Bohu díky,
 hrejte na citharu,
 mrakem halí nebe,
 polím dává zdaru,
 zvěři skýtá pokrm,
 ptactvo obživuje,
 v silných ne, leč v zbožných,
 sobě zalibuje.

Sione, chval Hospodina,
zpevnil závory tvých bran,
dětem tvým dal požehnání.
mírem oblažil tvůj stan.

Pšeničnou tě sytí bělí,
sníh a vlnu rozsívá,
shází led a krupobití,
květem pole odívá.

Dechne, a hned tekou vody,
zjevil nám své úradky,
kterým národům kdy řekl
vůli svou a pořádky?

Chvalte Hospodina s nebes,
ze země ho chvalte vzhůru,
andělé a vojska jeho,
hvězdy pějte do azuru.

Nebesa jej nebes chvalte,
vodstvo nad nebem i dole,
země, oheň, moře, cedry,
pahorky a všecka pole.

Zvěř a ptactvo okřídlené,
národové ,jejich králi,
jinochové, panny, starci,
vše, i děti, ať ho chválí.

Pouze jméno Hospodina,
velebné a vznešené je,
zdvihl sílu svého lidu,
nechat slávu jeho pěje.

Pějte Hospodinu píseň novou,
v sboru svatých pějte k jeho chvále,
veselte se nad svým stvořitelem,
rozradujte ze svého se krále.

Hospodin má libost na svém lidu,
vítězství dal zuboženým skvoucí,
prozpěvujte svatí, honoste se,
v hrdlech chvalozpěvy mějte vroucí.

Chvalte Pána v jeho svatyni,
chvalte jeho božskou vznešenost,
chvalte na jeho jej obloze,
chvalte jeho skutků velikost.

Vychvalujte zvukem rohů jej,
chvalte harfou jej a citharou,
bubnem, tancem, zvonů cinkotem,
chvalte strun ho chvěním, píšťal hrou.

Pějte Pánu zvučný na cimbál,
každá duše Hospodina chval.
Alleluja.

